

דברי חכמה

חוכמת מי הנהר/רינת אלוני

חֲרָטוֹם הַסִּירָה הַשְּׁטָה בְּנֶהָר
גֹּזֵר אֶת הַמַּיִם בְּאִבְחַת מְסַפְּרִים
אֶךְ הַמַּיִם
הַמוֹסְטִים לִשְׁנֵי צַדִּדִּים
זֹרְמִים הֶלְאָה וּמִתְאַחֲדִים.

גיליון מס. 2671 * כ"ה באייר תשפ"א * 7 במאי 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

על דא ועל הא / חמט: תמר וולפין

ארבע מאות ימים נעדרתי מבית יונתן.

ארבע עשרה שנה של קבלות שבת, בבית הקטן והישן, ובבית החדש והגדול (שעדיין אין עליו שלט **בית יונתן**), נקטעו בבת אחת, כשנאסר עלי להיכנס בשערי הבית הזה, בגלל אימת הווירוס.

אחרי ארבע מאות ימים של חרדת קורונה, הורשיתי לשוב ולקבל את השבת עם יושבי הבית, אורחיהם ועובדי.

לכאורה, לא השתנה דבר.

אותן החבורות שהכנתי לפני ארבע-עשרה שנים, וחידשתי עם הגדלת הבית. אותם השירים, ואני עדיין זוכרת את הרצף שלהם. עדיין שמואל חצור מקבל את פניי, ואני את פניו באהבה גדולה. עדיין אני מתלוצצת עם שוש אפשטיין.

לכאורה, לא השתנה דבר

אבל אסור לי לגשת אל הדיירים קרוב מידי, והחיוך שאני שולחת אל כל אחד ואחד מהם מסתתר מאחורי המסכה.

לכאורה, לא השתנה דבר

אבל אני זוכרת את הדיירים שהיו שם ואינם עוד.

לכאורה, לא השתנה שם דבר.

אבל הבית מלא, ואנשים חדשים יושבים מולי. אני מכירה כמובן את ציפורה ואת הלן, אבל את האחרים שנכנסו במהלך ארבע מאות הימים שחלפו, אינני מכירה עדיין.

מתחילים ב"יום השישי" ועוברים אל השירים, ומסיימים ב"ירושלים של זהב", כי זה היה השיר, שגינא ז"ל הציעה להוסיף, לפני שנים רבות.

ובין השירים: ...אמר רבי עקיבא

ואהבת לרעך כמוך,

זה כלל גדול בתורה...

במרחק לא גדול מהבית הזה, בעכו, בבת ים ובטבריה, בחיפה ובלוד, עימותים, הסתות, דם ואש ותימרות עשן, וילד קטן נשרף בלהבה.

אבל כאן, יהודים וערבים, עולים חדשים וותיקים, גברים ונשים, כולם נמצאים במחיצה אחת. מעשי חסד נעשים פה יום יום ושעה שעה. תודה לכם אחים ואחיות, מטפלים ומטפלות מסורים.

"ואהבת לרעך כמוך. זה כלל גדול בתורה", אולי הכלל הכי גדול.

שבת שלום. תמר וולפין

מגילת רות מגילת האחרות

1. **רות הנוכריה**, הגרה הקיומית שהלכה אחרי חמותה אל ארצה ומולדתה מארצה ומולדתה שלה. שהגיעה ממקום של מצוקה קשה והצטרפה לעם זר ומוזר וזכתה להקים בתוכו שושלת שהחלה בדוד ותסתיים במשיח. הביטו סביבכם, השחורה הזאת שאתם רודפים כעת בחרון אף כדי להסגירה אל מותה בארצה הטורפת, יכולה הייתה להיות רות, אם רק תתנו לה להיות. מואביה שחורה שהלכה מארצה ומולדתה אל הארץ שגורלה הראה לה. חג שבועות הוא חגם של ה"אחרים", שחורים ונרדפים עד צוואר, ברוכים תהיו שהזכרתם לנו את עצמנו.

2. **למה אין שמחה בפסח** (במסגרת תכניתנו יהדות שלא תמצאו כמותה ב"מינהלת הזהות היהודית" של הרב רונצקי). אתה מוצא שלוש שמחות כתוב בחג [בחג סוכות]: "ושמחת בחגך", "והיית אך שמח", "ושמחתם לפני ה' אלוהיכם שבעת ימים", אבל בפסח אין אתה מוצא שכתוב בו אפילו שמחה אחת. למה? שבפסח התבואה נדונית ואין אדם יודע אם עושה השנה תבואה ואם אינה עושה. וכן אתה מוצא שאין כתוב בעצרת [בחג שבועות] אלא שמחה אחת: "ועשית חג שבועות לה' אלהיך... ושמחת... אתה ובנך וגו'". ולמה? מפני שהתבואה נכנסת בפנים. ומה טעם אין כתוב בה שתי שמחות? מפני שפירות האילן נידונים. אבל בחג [הסוכות], שהתבואה ופרות האילן בפנים, לפיכך כתוב בו שלוש שמחות. דבר אחר [למה אין אתה מוצא בפסח אפילו שמחה אחת?]: בשביל שמתו בו המצרים. וכן אתה מוצא: כל שבעת ימי החג אנו קורין בהם את ההלל, אבל בפסח אין אנו קורין את ההלל אלא ביום טוב ראשון ולילו. למה? משום "בנפול אויבך אל תשמח ובכשלו אל יגל לבך". (ילקוט שמעוני, אמור, כ"ג)

3. ביחזקאל פרק טז מופיע התיאור הבא של ציון: "ביום הולדת אותך לא כרת שרך, ובמים לא רחצת למשעי; והמלח לא המלחת, והחמל לא חמלת. לא חסה עליך עין, לעשות לך אחת מאלה לחמלה עליך; ותשליכי אל פני השדה בגעל נפשך ביום הולדת אתך. ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמיה; ואמר לך בדמיה חי, ואמר לך בדמיה חי".

4. **רגע של שיר**
לקח לי הרבה שנים להבין שיתכן ששלום שפירא המכונה ש. שלום ביקש לברוא חווית לידה מתקנת, ללידת הדמים האיומה שביחזקאל פרק טז, כאשר כתב את שירו המנחם "בוא ואשק לך בני האדם".

את כל האמפתיה החסרה אצל האל ברגע הלידה הוא ממלא בשפע גדול וזורר של אהבה לאדם. בוא ואשק לך בני האדם, גופך לא רוחץ עוד מחלאה ודם אך לבך מפרכס מזוכך וטהור. כמה הרבה אמון כמה ירק שדות. כמה אור.

למה אלוהים לא יכול ככה?

למה?

אולי בגלל שהוא לא בן אדם.

חג שבועות שמח

בוא ואשק לך | ש. שלום

בוא ואשק לך, בני, האדם
עם ירק שדות, שמים של אור.
גופך לא רוחץ עוד מחלאה ודם
אך לבך מפרכס, מזכך וטהור.
בוא ואניף אותך מטה ורום
ולא רבע הרוחות לדתך אבשר.
נבטו שבילים במרחב ויש יום
ו"הידד" הקוצרים מלבבך ינסר.

ערים מעורבות 15.5.2021

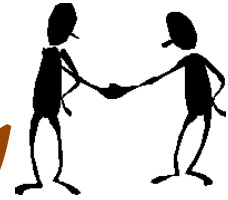
את שירו של אמיר גלבוע אני נושא עימי כבר שנים. השבוע כאשר האספסוף היהודי והערבי השתולל והתפרע עד זוב מוות, במה שמוכנה אצלנו הערים המעורבות, הבנתי למה אמיר גלבוע התכוון.

בעלטת | אמיר גלבוע

אם יִראוּנִי אֶבֶן וְאָמַר אֶבֶן יֹאמְרוּ אֶבֶן.
אם יִראוּנִי עֵץ וְאָמַר עֵץ יֹאמְרוּ עֵץ.
אך אם יִראוּנִי דָם וְאָמַר דָּם יֹאמְרוּ
צָבֵעַ.
אם יִראוּנִי דָם וְאָמַר דָּם יֹאמְרוּ צָבֵעַ.

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה.

והשבוע – נטשה וגבריאל סגל,
שוכרים בהרחבה

איך הגעתי לקיבוץ

לפני שנה וחצי עשינו עליה מליטא, ותוכנית בית ראשון במולדת של הסוכנות היהודית, שדרכה הגענו, בחרו את הקיבוץ הזה בשבילנו, כי היה לנו כלב, וזה היה הקיבוץ היחיד שקיבל משפחה עם כלב. אנחנו שמחים מאוד להיות פה, זה כמו ההרפתקה הכי גדולה ומעניינת בחיים שלנו. לפני כן גרנו בוילנה, בירת ליטא, עיר גדולה עם קהילה יהודית עם מורשת מאוד עשירה. בליטא היו לנו חיים טובים, בית, משרות, אך חשבנו על עתיד הילדות שלנו. ההחלטה לעלות היתה לא מסיבה כלכלית אלא בגלל השקפת עולם, הרגשנו שאנחנו חייבים לגור בישראל.

מה אני עושה בחיים

נטשה - קודם כל אני אמא לשתי בנות, וחוף מזה אני עובדת במפעל כאן, במחלקת הנדסה בתשתיות. העברית שלי מספיק טובה בשביל להבין כמעט הכל, אך קשה לי לדבר.

גבריאל – עובד במפעל פלסגד בקיבוץ גדות

קרובי משפחה בקיבוץ

הבנות שלנו – מריה בכיתה ה' ואנה בכיתה א'. יש לנו כאן הרבה חברים, כל השכנים גם שהיו בדירה הקודמת שגרנו בקיבוץ וגם כאן בהרחבה, הפכו לחברים. אין לנו משפחה כאן אבל אנחנו מרגישים כאילו יש לנו. מהרגע הראשון כאן אנשים היו חברותיים ועזרו לנו. אנחנו מאוד מעריכים את זה.

כמה מילים על הקיבוץ

אנחנו חושבים שהדבר הכי חשוב בקיבוץ הזה הוא האנשים, הקהילה. אנשים מיוחדים. ביקרנו בהרבה קיבוצים בהם גרים חברים שלנו מהאולפן ולא פגשנו באף אחד מהם קהילה נחמדה כמו כאן. כל האנשים שפגשנו כאן מוכנים לעזור, אפילו אם אתה לא מבקש עזרה, הם תמיד מוכנים. יש כאן רוח מיוחדת, הרגשנו את זה מהיום הראשון.

גם הילדים מדהימים כאן, זה המקום הכי טוב לגדל ילדים. שלושה ימים אחרי שהגענו לישראל הלכתי עם אנה לגן, וכל הילדים התחילו לחבק אותה, זה היה כל כך יפה, הם היו מוכנים, היתה להם תמונה, הם כבר ידעו שבאה ילדה חדשה מארץ אחרת. אנחנו מאוד מעריכים את זה, כי אם הילדות שמחות, אנחנו שמחים.

ההגעה לכאן זו ההחלטה הכי טובה שעשינו.

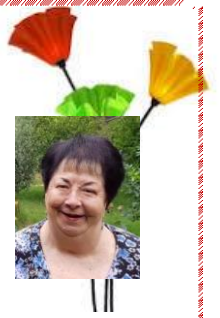
משהו שאנחנו רוצים לספר

נטשה – רוצה להגיד תודה גדולה לשמחה ארנולד שמלמדת אותי הרבה ונותנת לי שיעורים בעברית. אני מחכה לשיחות ולשיעורים איתה, ומאוד מעריכה את זה.

יש לנו זיכרון משמעותי מהבידוד הראשון שלנו כשחזרנו מליטא בהתחלת הקורונה. היינו מבודדים שבועיים וקרוב לוודאי שהיינו המשפחה הראשונה שהיתה מבודדת במלואה בקיבוץ. כל רגע מהבידוד היינו מוקפים באהבה ובאיכפתיות. החברים היו נהדרים והביאו לנו עוגות, אוכל, משחקים, קיבלנו מאוד שיחות טלפון עם הצעות מכל סוג לעזרה וסיוע. הקיבוץ טיפל בכלב שלנו. אנחנו עדיין זוכרים את זה בחום ובהכרת תודה.

גבריאלי - בזמן שאנחנו מדברים עכשיו, יש מצב מאוד קשה בארץ. כשהחלטנו לעשות עליה, ידענו שיכולים להיות רגעים מסוכנים, כי השכנים שלנו (של ישראל) לא כל כך חברותיים. אבל זה מאוד חדש בשבילנו, גם החוויה הרגשית של זה. אני חושב שהתקווה שלנו והתפילות שלנו לשלום בארץ הזו משותפות לכל מי שחי כאן, וכולנו כאן אנשים נהדרים שראויים לחיים שלווים ושמחים. זה מעסיק אותי עכשיו, עם כל מה שקורה במדינה.

תודה רבה נטשה וגבריאלי, נעים להכיר!

משולחן העורכת / שושנה שרקי

פְּחוּת וּפְחוּת יֵשׁ מָה לְזִכֵּר
עַל יוֹתֵר וְיוֹתֵר

ישראל אלירז

